RAYMOND L. WEIL

PRIMUL CONTACT

Raymond L. Weil

Primul Contact

versiunea în limba română

uncris

Jason Strong, comandantul misiunii, se uita la avariile modulului lunar cu un sentiment de greaţă în stomac. Cel mai bun prieten al său şi copilot, Greg Johnson, se afla lângă el. Amândoi erau echipaţi cu greoaiele costume spaţiale proiectate pentru mediul selenar. Tot ceea ce putea auzi Jason prin radio era respiraţia grea a lui Greg. Și el se lupta să-și controleze răsuflarea. Aselenizarea a fost dezastroasă. Nu existau planuri de rezervă pentru ceea ce tocmai se întâmplase.

Se aflau naufragiați pe Lună fără posibilitatea de a se mai întoarce acasă.

— Fir'ar să fie! spuse într-un târziu Greg cu o voce tremurătoare. Realmente am dat-o-n bară. Cum de s-a putut întâmpla așa ceva?

Amândoi se uitau la modulul lunar de aselenizare, care se afla răsturnat pe o parte la marginea unui mic crater. Acesta avea doar vreun metru jumătate adâncime, dar atât a fost suficient ca unul dintre suporții de aterizare ai modulului să devină instabil și *lander*-ul să se răstoarne.

— Nu văd nici o modalitate de a-l ridica la verticală, a comentat Jason gândindu-se la ce au de făcut și ce echipament au disponibil la ei. Niciodată nu am luat în considerare o asemenea posibilitate.

— Ce zici de brațul mecanic al *rover*-ului? a întrebat Greg disperat. L-am putea folosi ca să ridicăm *lander*-ul?

Acasă avea o soție și un copil mic. Nu voia ca soția să crească singură copilul lor. Își putea doar imagina cum se simțea dânsa. Nu a existat nici un contact cu Controlul Misiunii de mai mult de douăsprezece ore. Pe Pământ, știau deja că ceva a mers teribil de rău. Și-i putea imagina pe cei de la Controlul Misiunii făcând încercări frenetice să-i contacteze și recepționând doar liniște. Pierduseră contactul cu Controlul la câteva minute după începerea coborârii.

— Nu e destul de puternic, a replicat Jason dând din cap. *Lander*-ul cântărește prea mult. Chiar și în gravitația lunară scăzută este prea mult pentru brațul mecanic al *rover*-ului.

— Înseamnă că vom muri aici, a răspuns Greg posac.

Se apropie șovăitor de *lander* și puse mâna pe micul steag american pictat pe laterala acestuia. Fusese visul dintotdeauna al vieții sale să călătorească pe Lună.

— Suntem prima misiune cu echipaj uman după zeci de ani și ne-am prăbușit. Vor trece ani până va mai fi vreuna.

Jason s-a apropiat de Greg, punându-i mâna pe umăr. Trapa deschisă a *lander*-ului era chiar deasupra lor. Au fost norocoși că trapa nu s-a blocat și nu au fost prinși înăuntru.

— E vreo șansă să facem radioul să funcționeze?

— Antenele sunt distruse, a replicat Greg arătând spre partea frontală a *lander*-ului, care era culcată peste un bolovan mare, negru. Bolovanul provocase o adâncitură zdravănă în laterala *lander*-ului. Au fost norocoși că nu a penetrat corpul metalic.

— Nu numai atât, dar acea misterioasă interferență pe care am detectat-o la coborâre ar bruia orice semnal ce am încerca să-l transmitem.

— Nenorocita de interferență ne-a prăjit computerele, a spus Jason reamintindu-și coborârea haotică după ce toate sistemele *lander*-ului s-au oprit brusc.

A făcut tot ce a fost posibil ca să stabilizeze modulul și să termine cu bine coborârea pe suprafața Lunii. Fără avansatul sistem LIDAR de măsurare a altitudinii și fără computere, au trebuit să se mulțumească cu vechea metodă radar. Din nefericire, sistemul radar era intermitent datorită puternicei interferențe provenită de pe Lună. Greg a trebuit să supravegheze privind prin hublouri și ghidându-l pe Jason pe ultimele câteva sute de metri. Pentru că nu puteau vedea ce era direct sub ei, s-au prăbușit pe marginea micului crater.

Jason a tăcut un moment, cântărind opțiunile. Nici una nu era bună.

— Avem destul oxigen în *lander* ca să rezistăm câteva săptămâni; dacă putem activa regeneratorul cu energie, atunci ne ajunge chiar câteva luni.

— Bateriile sunt total încărcate, iar celulele cu combustibil, pentru urgențe, sunt intacte, a adăugat Greg cu o voce ceva mai calmă.

Le verificase înainte de a ieși din modul.

— Dar tot rămâne problema alimentelor și a apei. Chiar și cu rațiile de urgență, ne vor ajunge maximum trei săptămâni.

— Putem scoate *rover*-ul? a întrebat Jason mergând să vadă partea de jos a modulului și compartimentul ce adăpostea *rover*-ul lunar.

Avea un plan ce trebuia luat în considerare. Într-un fel sau altul, trebuia să găsească o cale care să-i ducă de pe Lună acasă, pe Pământ.

— Nu văd de ce n-am putea, spuse Greg venind lângă Jason și studiind compartimentul protejat. Este destul de ușor în gravitația lunară ca să-l putem poziționa cum trebuie dacă e vreo problemă. Nu văd nici o avarie evidentă la compartimentul *rover*-ului. De ce vrei să-l scoatem afară? E ceva cam fără rost. Vreau să spun, de ce să explorăm? Nu ne putem întoarce pe Pământ!

Jason s-a întors cu fața spre Greg. Știa că Greg era îngrijorat pentru soția și fiul său.

— Ceva a cauzat interferența care ne-a afectat aterizarea. Încă bruiază orice semnal radio. Nu uita că *rover*-ul are un radio capabil să contacteze modulul orbital de comandă. Trebuie doar să găsim ce anume provoacă această interferență și să o oprim.

— Crezi că e artificială? a întrebat Greg cu ochii mari de surpriză.

Nu se gândise la asta.

— Cum ar putea fi posibil? Am fi știut dacă mai era vreo altă misiune ce se îndrepta spre Lună. Nu poți ține secret așa ceva.

— Interferența trebuie să fi fost artificială, răspunse Jason privind spre sud. Nu s-a declanșat înainte de a începe noi coborârea. Pentru mine asta e o coincidență prea mare. Nu cred că a fost o misiune cu oameni la bord. Cum spuneai, nu poți ține secret așa ceva.

— Crezi că o altă țară a strecurat o sondă aici sperând să ne afecteze aterizarea pentru ca nu compania noastră să obțină contractul spațial? a întrebat Greg cu îndoială în voce.

Doar că nu-și dădea seama cum s-a putut face așa ceva în secret.

Știa că o mică rachetă ar fi fost mai greu de detectat, dar tot ar fi fost dificil de aselenizat o sondă pe Lună fără a fi observată. Nu numai atât, dar ei au ținut secretă zona de aselenizare până în ziua lansării.

— Ce altceva ar putea fi, a replicat Jason cu convingere crescândă în voce.

— Acest contract de explorare a Lunii și a lui Marte are o valoare potențială de sute de miliarde de dolari. Chiar și în țara noastră sunt companii care și-ar dori să eșuăm.

— Ar fi costat al dracului de mulți bani pentru a trimite o sondă pe lună doar pentru a ne sabota pe noi, a replicat Greg cu îndoială. Dar îmi dau seama că acest contract spațial ar putea fi tentant. După eșecul nostru, ar fi alte câteva companii care s-ar arunca să-și înhațe și ei partea.

Greg a tăcut un moment ca și cum ar fi reflectat asupra celor spuse.

— Deci, scoatem afară *rover*-ul și mergem să aruncăm o privire după sursa interferenței? a întrebat încă o dată Jason.

Deși Jason nu era căsătorit, avea totuși un frate și o soră pe care i-ar fi făcut plăcere să-i revadă pe Pământ. Știa și că Greg dorea cu disperare să se întoarcă la familie.

— Cred că e mai bine decât să stăm pe aici așteptând să ni se termine oxigenul, a replicat Greg după ce s-a gândit câteva clipe.

— Dacă putem opri interferențele, putem contacta Controlul Misiunii cu radioul de pe *rover*. Există șanse ca cei din compania noastră să trimită o dronă de aprovizionare pe Lună. Ne-ar aduce cele necesare supraviețuirii până când cei de pe Pământ vor găsi o soluție.

— Ar putea chiar să ne trimită ceva care să ne ajute să ridicam la verticală modulul, a spus Greg cu oarecare vioiciune în glas. Dacă putem ridica *lander*-ul, putem pleca acasă!

— Poate, a replicat Jason privind în sus, la cerul inundat de stele.

Pământul era perfect vizibil deasupra orizontului selenar.

— Să nu ne facem speranțe deșarte. Mai avem destule de făcut și chiar dacă putem contacta Pământul, tot vom mai sta pe Lună mult timp.

Cei doi au urcat înapoi în modulul lunar și au închis trapa în urma lor. După câteva clipe, micul sas s-a presurizat și au putut deschide trapa interioară a modulului. După ce s-au ajutat reciproc să iasă din greoaiele costume spațiale și le-au stocat în suporți, cei doi s-au târât în fotoliile anti-accelerație și s-au așezat. Datorită faptului că *lander*-ul era răsturnat, se aflau într-o poziție înclinată, dar toate consolele cu instrumentele de control continuau să fie ușor accesibile.

— Ceva la Comunicații? a întrebat Jason sperând că acea interferență s-a oprit singură.

Mai dispuneau doar de comunicațiile radio la mică distanță cu ajutorul unei antene interne.

Greg a păsat câteva butoane, a comutat câteva întrerupătoare, dar tot ce se auzea din difuzoare era zgomotul static. Același pe care-l auzeau în ultimele douăsprezece ore.

— Nu, e la fel ca mai înainte, a replicat Greg dezaprobator. Se pare că trebuie să facem călătoria către locul de unde o fi venind interferența.

Jason a rămas o clipă tăcut. Putea vedea îngrijorarea de pe fața lui Greg. Știa că prietenul său cel mai bun se gândea la familia sa de pe Pământ.

— Nici o grijă, Greg, ieșim noi din asta, a spus Jason hotărât. Când găsim sonda care transmite interferența și o oprim, putem aranja o misiune de salvare. De asemenea ne putem asigura că se va avea grijă de cei care au trimis sonda, oricine ar fi. Am să mă asigur personal că vor fi scoși din afaceri.

— Hai mai întâi să găsim sonda asta, a spus Greg aplecându-se înainte pentru a ajunge la butoanele ce reduceau luminozitatea în cabină.

— Controlul Misiunii ar fi trebuit să înregistreze această interferență, a comentat Jason în timp ce se gândea la companiile și chiar țările ce ar fi putut trimite sonda.

— Posibil, fu de acord Greg. Dar nu pot face nimic concret. Sursa problemei este aici, pe Lună.

— Scoatem *rover*-ul dimineață, a răspuns Jason știind că amândoi au nevoie de un somn bun. N-ar trebui să ne ia prea mult timp până aflăm sursa semnalului.

— Sper și eu, spuse Greg scoțând dintr-un buzunar o fotografie cu soția și copilul. Își privi familia în lumina slabă. Își jură sieși că va face tot posibilul să se întoarcă acasă, la ei.

Jason încerca să se liniștească știind că-i așteaptă o zi obositoare dacă reușesc să scoată *rover*-ul afară. Jason a fost pilot de încercare militar timp de șase ani înainte de a se retrage și ca să se înscrie pentru slujba de pilot șef la noua companie spațială pentru care lucrau acum el și Greg. Sora sa a fost împotriva faptului de a se oferi voluntar pentru această misiune. A spus că este prea periculoasă, mai ales că e vorba de un vehicul spațial nou construit de o companie privată. Ea i-a

reamintit că dacă se întâmplă ceva pe Lună, nu vor putea fi salvați.

Fratele său a fost entuziasmat și l-a bătut fericit pe spate când a aflat că Jason a fost ales ca pilot șef și comandant al misiunii. Sora sa a fost foarte tăcută și, pentru o vreme, s-a retras în altă cameră. Într-un târziu s-a întors și i-a urat noroc știind că aceasta era ceea ce-și dorise Jason întotdeauna. Totuși, pricepea din comportamentul ei că realmente nu dorea ca el să zboare pe Lună.

Jason a închis ochii încercând să doarmă. Sora sa a avut dreptate, iar acum, el și cu Greg, erau blocați pe Lună fără posibilitatea de a se întoarce acasă. Jason știa că sora sa se afla la controlul Misiunii și nu va pleca până nu va afla ceva concret. Soțul ei era plecat în străinătate fiind consultant pentru o companie petrolieră. Nu se va întoarce decât peste o lună. Nu-și putea părăsi sora.

Jason și cu Greg s-au trezit devreme și au ieșit afară lucrând cu hărnicie la degajarea trapei compartimentului *rover*-ului. Nu fusese proiectat ca să fie deschis dintr-o poziție aproape orizontală. Cu ceva muncă, au reușit să-l deschidă și să-l asigure, așa încât au putut scoate *rover*-ul.

Acesta a ieșit din compartiment mult mai ușor decât se așteptase Jason. Puțin împins, puțin tras, și l-au poziționat suficient de departe de suporții de aterizare care l-ar fi putut încurca.

Jason a apăsat butonul mare, de activare, aflat pe laterală. Instantaneu, *rover*-ul s-a rabatat, iar cele șase roți mari s-au rotit până au atins suprafața selenară. Semăna cu un păianjen uriaș ce-și întindea picioarele.

— A fost mai ușor decât era de așteptat, comentă Greg privind mobilul.

— Nu văd avarii, a constatat Jason.

Compartimentul *rover*-ului era bine protejat, iar prăbușirea nu părea să-l fi afectat.

Jason a dat roată încet în jurul său, inspectându-l cu atenție. Rover-ul era un vehicul complex cu sistem de propulsie nucleară, furnizat de guvernul american. Era echipat cu camere și echipament de comunicare care le permitea să ia legătura

atât cu *lander*-ul, cât și cu modulul de comandă de pe orbita lunară.

Jason s-a așezat la comenzi în fața micului panou de control și le-a verificat. Energia era operațională, rezervele de oxigen complete, iar computerul de bord își pâlpâia led-urile de avertisment. Ca și computerele din *lander*, și cel de pe *rover* avea probleme cu misterioasa transmisie.

— La fel ca și în *lander*, spuse Jason. Dar toate celelalte sunt funcționale.

— Deci, ce facem acum? a întrebat Greg perplex. Cum ne vom deplasa fără computerul de navigație?

Computerul avea o hartă tridimensională a suprafeței selenare programată în memoria sa. În mod normal, tot ce aveau ei de făcut era să introducă destinația, iar *rover*-ul i-ar fus acolo.

— Cred că trebuie să o facem în stil clasic, hotărî Jason.

Nu se părea că ar fi nevoie să facă o pauză.

— Avem hărți detaliate a suprafeței selenare. Putem să le folosim.

Greg privi spre sud. Navigația nu va fi ușoară. Erau câteva cratere și mici coline între poziția lor de acum și sursa interferenței. Fără computerul navigațional, călătoria va dura mai mult.

Nu-i plăcea să abandoneze siguranța oferită de modulul de aterizare. Cel puțin, în interiorul său aveau un oarecare confort. Alimente, apă, energie și-și puteau scoate și costumele spațiale. *Rover*-ul avea două locuri și prize ca să-și poată cupla costumele la sursa de energie a acestuia. Mai avea și un mic sistem regenerator de aer.

— Hai înăuntru să ne odihnim puțin, mâncăm ceva, apoi mergem la sursa transmisiei, a sugerat Jason.

Știa că trebuie să facă ceva care să le distragă atenția de la precaritatea situației.

— Sursa se află la o depărtare de aproximativ treizeci de mile, a răspuns Greg continuând să privească spre sud. Chiar și cu *rover*-ul, tot va fi o călătorie lungă.

Lovi solul selenar cu piciorul, urmărind cum plutește praful.

— Tot locul este acoperit cu o grămadă de praf. Sper să nu afecteze *rover*-ul.

— Toate părțile aflate în mișcare sunt protejate împotriva prafului, i-a reamintit Jason îndreptându-se spre trapa care-i aștepta.

— Oare facem ce trebuie? a întrebat Greg oprindu-se chiar sub trapă și privind în sus, la Jason. Există șansa ca *lander*-ul să poată fi văzut de telescoapele de pe Pământ. S-ar putea ca tocmai să se pregătească pentru trimiterea unei drone de aprovizionare.

Jason se gândi câteva clipe. Asemenea idee trebuia luată în considerare.

— Este posibil, admise. Dar de ce să punem toate ouăle în același coș? Dacă putem găsi sursa interferenței, putem contacta ușor Pământul. Telescoapele de pe Pământ vor descoperi cu greu *lander*-ul. La urma urmei, e culcat pe o parte la margine unui mic crater. Asta-l face și mai greu de văzut. Mai suntem și la cincizeci de mile depărtare de zona planificată pentru aselenizare. Chiar dacă ne-ar putea vedea de pe Pământ, vor trece zile întregi înainte ca să o facă.

— Ai dreptate, admise Greg oftând adânc. Cea mai bună soluție pentru noi este să găsim sursa interferenței. Hai să intrăm în modul.

Cu nițel ajutor, Jason s-a urcat prin trapa deschisă, apoi l-a tras și pe Greg. Curând, amândoi erau înăuntru. După ce și-au scos costumele voluminoase, Jason s-a așezat în fotoliul anti-accelerație și a luat o hartă detaliată a Lunii. Petrecuse mai înainte câteva ore cercetând harta și calculând cea mai probabilă poziție a sursei de interferență. Un **X** roșu marca un crater aflat la circa treizeci de mile depărtare spre sud.

Jason s-a întors spre Greg.

— Nu e nevoie să vii și tu, i-a reamintit. Mă pot descurca și singur.

— Mda, să stau singur aici în modul și să-mi iau câmpii, spuse Greg dând din cap a refuz. Prefer să-mi încerc șansele cu tine. Și apoi, ce-ar spune sora ta dacă ți se întâmplă ceva, iar eu am stat bine mersi aici, în modul?

Jason zâmbi. Era absolut clar că soră-sa nu s-ar fi simțit mulțumită. Dacă se vor întoarce pe Pământ, Jason știa că-l va aștepta o lungă predică din partea surorii sale pe tema „ți-am spus eu”. Dar dacă vor reuși să se întoarcă, va merita să o asculte.

Cei doi s-au odihnit, au luat o gustare ușoară și au băut puțin din prețioasa apă. Apoi au rămas în fotolii pierduți fiecare în propriile gânduri.

Într-un târziu, Greg s-a ridicat și a luat costumul spațial.

— N-are nici un rost să mai tragem de timp.

— Ai dreptate, spuse Jason și-l ajută pe Greg să se echipeze, după care a fost rândul său să fie ajutat.

Câteva minute mai târziu, se aflau amândoi pe suprafața lunară. Jason și-a luat locul în *rover*, iar Greg s-a urcat alături de el. Făcuseră multe ore de antrenament în deșertul Arizona. Acum, acest antrenament trebuia să-și arate roadele.

— Să mergem, a spus Greg și-și fixă centurile ce-l țineau în siguranță la bordul *rover*-ului.

Jason a apăsat pe accelerație, iar vehiculul a început să se miște. La început, Jason a condus prudent încercând să se obișnuiască cu gravitația scăzută a Lunii. Trebuia să aibă grijă să evite micii bolovani și eventualele cratere puțin adânci. După câteva minute, Jason a început să se simtă mai degajat la comenzile *rover*-ului ce-l conducea pe suprafața selenară dezolantă.

— Exact ca și cum ai conduce un autoturism, glumi Jason încercând să pară liniștit.

Știa că Greg era încă foarte preocupat în legătură cu familia sa.

— Fără zdruncinături, te rog, mormăi Greg când au lovit o mică stâncă.

Timp de câteva ore, Jason a condus *rover*-ul peste suprafața selenară accidentată. Și-a căutat cu grijă drumul printre bolovani și mici coline care le blocau calea. După fiecare ocol, revenea întotdeauna pe direcția către sud.

— Ce crezi că vom găsi? întrerupse Greg tăcerea. Crezi că sonda a fost trimisă de o țară sau de o companie rivală?

— Nu știu, a răspuns Jason stârnind praful pe când ocolea un bolovan măricel. Dacă te gândești bine, n-are prea mult sens.

— Ce vrei să spui? a întrebat Greg privindu-l derutat pe Jason.

Jason a ezitat, încercând să-și organizeze cele ce voia să spună fără a-l îngrijora prea mult pe Greg.

— Nu-mi pot imagina o sondă trimisă de altă țară. Ar provoca niște probleme internaționale serioase dacă s-ar descoperi vreodată că aselenizarea noastră a fost sabotată. Nu cred că oricine dintre cei care vor să ajungă pe Lună și pe Marte ar risca aceasta.

— Dar altă companie? întrebă Greg, de acord cu opinia lui Jason că probabil nu este implicată altă țară. Te gândești la cineva care ar putea să ne doboare pe noi în ideea de a prelua unul dintre contracte?

— Ar fi posibil, răspunse Jason gândindu-se la vreo jumătate de duzină de companii rivale care concurau pentru o parte din contractele spațiale *grase*. Sunt doar două care ar fi dispuse să-și asume asemenea risc. Ceea ce mă surprinde este că nimeni nu a detectat lansarea sondei.

— Ar fi putut fi lansată de pe o navă aflată în largul oceanului, a sugerat Greg încercând să se gândească cum poate fi executată o lansare în secret.

— Posibil, spuse Jason. Dar chiar și atunci, ar fi trebuit să fie detectată. Cineva ar fi observat. Există destule stații de urmărire care pot detecta o lansare de pe ocean.

— S-au poate nu au menționat-o, a adăugat Greg știind că banii au uneori *mâna* lungă. Cineva ar fi putut fi plătit ca să se uite în altă direcție.

— E o posibilitate, admise Jason pe când conducea *rover*-ul în sus pe povârnișul unei mici coline și apoi în jos pe partea cealaltă.

Până în prezent *rover*-ul funcționa foarte bine.

După trei ore, Jason opri rover-ul la baza unei creste lungi. Privi spre stânga-dreapta și observă că aceasta se întindea cât putea vedea cu ochii.

— Nu cred că *rover*-ul poate urca peste asta, a comentat Greg încruntat. E prea abruptă.

— Mult prea abruptă, a fost de acord Jason.

Totul mersese prea ușor. Ar fi trebuit să se aștepte la un asemenea tip de obstacol. Luă harta suprafeței acestei zone de Lună. Era dificil de desfășurat cu mănușile izolatoare. Privi către punctul la care credea că reprezintă locația lor. Locul suspectat de unde ar proveni interferența era într-un crater aflat chiar de parte cealaltă a crestei obstacol. O observase încă de când se

aflau în *lander*, dar a sperat că vor găsi o cale de a o traversa cu *rover*-ul.

— Se pare că trebuie să o luăm pe jos, murmură Greg desfăcându-și centurile de siguranță.

Ajunseseră prea departe pentru a se mai întoarce acum.

— Asigură-te că rezervorul de oxigen și rezervele de energie sunt la cota maximă, spuse Jason, de acord cu afirmația lui Greg.

De aici în acolo vor trebui să umble pe jos. Dacă harta era corectă, iar el a stabilit corect locația interferenței, atunci au doar o milă de mers.

Jason și-a desfăcut și el centurile de siguranță, apoi și-a verificat oxigenul și rezerva de energie. Amândouă erau la nivele ridicate și puteau să-i asigure o autonomie de șase ore, cu o rezervă de urgență de două ore, dacă era necesar.

Cei doi bărbați au coborât din *rover* și s-au îndreptat spre baza crestei. Nu era chiar foarte abruptă. Totuși, *rover*-ul nu era proiectat să urce asemenea pantă. Cu prudență, cei doi au început ascensiunea. Trebuiau să fie atenți la pietrele răzlețe și micile zone cu praf selenar. Uneori stratul de praf avea o grosime de câțiva centimetri. Din când în când, dislocau pietre mici și provocau ușoare avalanșe de praf în josul pantei. Datorită gravitației scăzute a Lunii, totul se mișca de parcă era redat cu încetinitorul.

Jason a ajuns primul în vârful crestei. S-a întors și l-a ajutat pe Greg să parcurgă și ultimii câțiva pași. Apoi, amândoi s-au întors să privească în josul craterului din fața lor încercând să descopere sonda. Din vârful crestei, Jason știa că ar trebui să fie vizibilă.

— Doamne, Dumnezeule! se bâlbâi Greg cu ochii larg deschiși.

Simți un fior rece străbătându-l pe spate.

— Așa ceva nu poate să existe!

Jason privea fundul craterului și sfărâmăturile împrăștiate de-a latul lui. Era locul unei prăbușiri. Un spațiu ce se întindea pe aproape o milă, cu resturi împrăștiate peste tot. Se termina la partea îndepărtată a craterului. Jason era uimit de ceea ce era în crater.

De cealaltă parte a craterului erau rămășițele unei foarte mari nave spațiale. Numai secțiunea frontală a acesteia părea

să fi rămas intactă. Restul era împrăștiat de-a latul craterului. Jason estimă că partea frontală intactă trebuie să fi avut cam 150 m lungime și vreo 70 m lățime.

— Asta nu a fost construită pe pământ, spuse încet Greg.

Simțea cum inima i se zbate în piept. Acesta era ultimul lucru pe care se aștepta să-l găsească. La naiba, nici măcar mu se gândise la o asemenea posibilitate.

— Nu, nu a fost, replică Jason întrebându-se ce trebuie să facă în continuare.

Le luase aproape patruzeci de minute să urce creasta până sus. Aprecie că le vor trebui alte douăzeci de minute ca să coboare panta și circa alte treizeci ca să ajungă la partea principală a epavei.

— Oare de când e aici? întrebă Greg încercând să estimeze lungimea inițială a navei spațiale ținând cont de cantitatea de resturi împrăștiate în crater.

— De destul de mult timp, răspunse Jason care se întoarse să-l privească pe Greg. O asemenea prăbușire și cantitatea de praf pe care a stârnit-o ar fi fost observată de pe Pământ. Din câte știm, chestia asta poate fi aici de sute de ani ori poate și mai mult.

— Acum ce facem? a întrebat Greg.

Explorarea navei extraterestre nu intra în fișa postului său. Dar aveau ei o altă opțiune?

— Nava asta trebuie să aibă o sursă de energie încă activă și un fel de transmițător funcțional la bord care provoacă acea interferență.

— N-avem de ales, răspunse Jason încercând să pară mai calm decât se simțea. Mergem acolo jos și verificăm dacă e cineva acasă.

— Crezi că cineva a supraviețuit prăbușirii? întrebă Greg dându-se înapoi la acest gând.

Greg nu știa dacă este pregătit pentru scenariul unui Prim Contact.

— Mă îndoiesc, spuse Jason privind înapoi la resturile epavei. A fost o prăbușire foarte dură. Nu cred că a putut supraviețui cineva. Acea transmisie nu a început decât după ce noi ne-am început coborârea. Trebuie să fie un fel de baliză de urgență care s-a activat când *lander*-ul nostru a intrat în raza sa.

— O baliză de urgență! spuse Greg îngrijorat. Mă întreb cui semnalizează.

— Probabil nimănui, spuse Jason încercând să inspire încredere. Epava e acolo de prea mult timp. Dacă cineva a căutat-o, a plecat de mult.

— Sper, a răspuns Greg privind în jos spre crater.

Erau naufragiați pe Lună alături de epava unei nave spațiale extraterestre. Putea fi situația mai rea de atât?

— Să mergem, spuse Jason înaintând în josul povârnișului. Cu cât ajungem acolo mai repede, cu atât mai bine.

Greg l-a urmat. Din când în când, ridica ochii spre epava navei extraterestre. Simțea un fior rece în spate la gândul a ceea ce ar putea găsi. Ei tocmai aflaseră un fapt uimitor.

Unul pe care astronomii l-au susținut întotdeauna: nu suntem singuri în univers.

Jason și Greg au coborât repede pe panta abruptă cu grijă să nu se poticnească. Trebuiau să ocolească atenți bolovanii și să evite zonele cu praf selenar. Masivele lor costume de protecție îi împiedicau, iar ei trebuiau să evite o eventuală cădere. Nici unul dintre ei nu voia să se dea de-a rostogolul necontrolat pe pantă și să riște sfâșierea sau avarierea costumelor spațiale. În sfârșit, au ajuns la baza crestei și s-au îndreptat spre prima bucată mai mare din epavă. Aceasta se afla cam la o sută de metri de baza pantei.

— Pare ca și cum nava a venit la prea joasă înălțime peste creastă și a lovit aici, a constatat Jason privind la depresiunea puțin adâncă de la baza crestei. A fost o aterizare dură.

Depresiunea nu era prea vizibilă din înaltul crestei. De pe fundul craterului, era evident că nava a lovit solul cu forță și apoi a alunecat de-a latul acestuia, oprindu-se la aproape o milă depărtare de zidul îndepărtat. Forța impactului a provocat avarii cumplite navei.

— În mod sigur asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, a comentat Greg uitându-se la resturile epavei și la urmele lăsate în sol.

Avea o licență în geologie și în câteva alte științe.

— Când nava a lovit trebuie să fi trimis un nor de praf mult deasupra suprafeței selenare. Când praful s-a reașezat, a

acoperit totul cu un strat subțire, ca un camuflaj. De aceea această epavă nu este vizibilă de pe Pământ.

Au ajuns la prima bucată masivă din epavă și s-au oprit să o examineze. Era lată de vreo șapte metri și se părea că este un fragment din învelișul navei.

Jason a atins cu mâna înmănușată suprafața stranie. Era ușor aspră, alt indiciu că se afla aici de ceva timp. Micile porozități fuseseră probabil făcute de micrometeoriți. Bucata de metal însăși era ușor îndoită și avea câteva crestături mari cauzate probabil de lovirea de suprafața selenară.

— Acest metal are o grosime de 30-35 cm, a constatat Greg privind una dintre marginile rupte. Asta e teribil de gros pentru o navă spațială. Oare de ce au folosit o carcasă atât de groasă? Face ca greutatea totală a navei să fie aproape astronomică.

— E o navă mare, a subliniat Jason privind în jur la toate resturile împrăștiate.

După aspectul acestora, multe dintre ele proveneau din carcasa navei. La câteva sute de metri depărtare era o bucată mult mai mare, ce părea că avea atașată un fel de motor rachetă.

Jason și Greg s-au apropiat de fragmentul cel mare și au rămas siderați. Semăna cu un motor rachetă, dar unul cum nu mai văzuseră niciodată. Era evident că nu ardea nici un tip ce combustibil chimic.

Greg a examinat secțiunea motorului rachetă timp de câteva minute înainte de a se întoarce spre Jason.

— Indiferent ce folosește chestia asta pentru putere, este de departe mult mai măreț decât orice la care ne-am gândit noi vreodată. Dacă ar fi să ghicesc, cred că ne uităm la un motor cu fuziune nucleară, ori poate chiar cu antimaterie.

— Nu sunt surprins, a răspuns Jason întrebându-se cu ce tip de știință avansată au de a face.

Era familiarizat cu numeroase teorii despre design-ul navelor spațiale avansate și despre ce aveau nevoie acestea pentru propulsie. Aceasta părea a fi dincolo de orice studiase el.

— Uite cât de mare este nava. Sursele convenționale de propulsie pe care le folosim noi n-ar reuși niciodată măcar să o miște. Trebuie să fie ceva exotic.

— Sunt foarte multe de învățat de aici, realiză brusc Greg. Cu ce e în crater putem avansa cu sute de ani în câteva discipline științifice.

Se întoarse spre partea frontală a navei, aproape intactă.

— Îți dai seama, Jason, că această navă nici măcar nu poate fi originară din sistemul nostru solar. Secretul călătoriilor interstelare poate că ne așteaptă aici, înăuntru.

Greg visase întotdeauna să zboare într-o zi spre stele. Simțea că-l cuprinde o stare de surescitare pe măsură ce realiza că secretul acesta tentant se afla chiar aici, în fața sa.

— Nu-ți fă prea multe speranțe, Greg, l-a prevenit Jason

Știa de ce se simțea Greg atât de entuziasmat. Și el se simțea la fel.

— Nu știm ce se află în interiorul navei. Amintește-ți că suntem pe Lună, nu pe Pământ. Nava aceasta va fi foarte dificil de studiat. Mai trebuie să găsim transmițătorul care emite semnalul sau cei de pe Pământ nu vor afla niciodată ce se află aici.

— Ai dreptate, a fost de acord Greg oftând din greu. Dar transmițătorul funcționează, iar asta înseamnă că mai există energie în epavă. Secțiunea frontală pare aproape intactă.

— Mă întreb de ce s-au prăbușit, s-a întrebat Jason privindu-l pe Greg. O navă atât de avansată ca aceasta evident că nu ar fi trebuit să se prăbușească pe Luna noastră.

— Cu cât devin navele mai complicate, cu atât e mai posibil să apară probleme, a replicat Greg. Ar fi putut avea o eroare de navigație sau niște probleme mecanice serioase. S-ar putea să nu aflăm niciodată de ce s-au prăbușit.

— Hai să mergem la secțiunea principală, a sugerat Jason arătând spre zidul craterului unde se afla partea frontală a epavei navei spațiale. Și nu ne ducem acolo ca să aflăm niște răspunsuri.

Cei doi începură să traverseze craterul către epavă. Trebuiau să fie prudenți deoarece peste tot se aflau bucăți mai mici, iar unele dintre acestea erau destul de zimțate. Ar fi fost ușor să cadă și să-și sfâșie costumul în una dintre ele.

După ce au traversat zona cu grijă, au ajuns la epavă.

— Doamne, ce mare e, spuse Greg cuprins de un sentiment de respect și teamă.

Epava se înălța deasupra lui.

— Trebuie să aibă vreo treizeci de metri înălțime.

— Probabil avea un echipaj numeros, spuse Jason încercând să-și imagineze tehnologia de care era nevoie pentru a construi o navă spațială atât de mare. Mă întreb de unde vine această navă și cum a sfârșit aici, pe Lună? Trupurile celor din echipaj ar putea fi încă înăuntru.

— Trupuri? spuse Greg îndepărtându-se de epavă.

Asta era ceva la care nu se gândise.

— Dacă n-a venit niciodată o navă de salvare, corpurile sunt înăuntru, replică Jason privindu-l pe Greg.

Era surprins că Greg nu se gândise la această posibilitate.

Acest gând îl făcea pe Greg să se simtă stingherit. Aveau dreptul să intre în ceea ce putea fi un mormânt extraterestru? Totuși, ce altă posibilitatea aveau? Transmițătorul din interior trebuia oprit.

Greg cercetă încet învelișul navei. Erau vizibile câteva trape situate deasupra lor la nivele mai înalte, dar nici una unde se aflau ei, jos.

— Nu văd nici o intrare.

— Hai să înconjurăm secțiunea aceasta de epavă, a sugerat Jason. Trebuie să existe o cale de acces pe undeva. Trebuie doar să o găsim.

Un fapt pe care-l observase Jason imediat a fost lipsa evidentă a hublourilor. Coca navei era solidă cu excepția a ceea ce păreau a fi numeroase trape și adâncituri. De ce erau atât de multe trape?

Cei doi se deplasau încet în jurul masivei epave. Erau evidente câteva urme de explozii puternice care avuseseră loc în secțiunea din spate, dar era atât metal contorsionat și dezmembrat, încât Jason nu credea că ar fi sigur să intre pe acolo. În partea cealaltă, au găsit în sfârșit o trapă la care puteau ajunge ușor. Avea cam la cinci metri înălțime și tot atât lățime. Pe trapă, la nivelul pieptului se afla un mâner mare, iar Greg l-a apucat și atras de el. Fu aproape să cadă când trapa s-a rotit cu ușurință, deschizându-se.

— Nu e încuiată!

— Nu, a răspuns Jason privind înăuntru.

Trapa interioară era parțial deschisă.

— Aceasta ar putea fi o indicație că a venit o navă de salvare și echipajul supraviețuitor a fost evacuat. Poate de aceea nu am văzut cadavre în exterior.

— Asta-i grozav! Spuse Greg cu ușurare în voce. Fără extratereștri vii și fără cadavre.

— Am spus că ar putea doar indica o operațiune de salvare, i-a reamintit Jason.

A aprins luminile de la costumul spațial și a pășit mai departe în ceea ce, evident, a fost un foarte mare sas. Încă câțiva pași și a ajuns la ușa interioară. Jason a pus mâna pe ea și a împins-o. S-a deschis ușor, fără să facă zgomot, doar se aflau în vidul selenar. Liniștea era sinistră. Totuși, se aflau în vid și era de așteptat.

— Vezi ceva? a întrebat Greg care stătea chiar în spatele lui Jason.

Acesta a pășit atent într-un coridor și s-a răsucit ca să privească în ambele direcții. Putea vedea o trapă închisă către ceea ce trebuia să fie partea frontală a navei. În direcția opusă, vedea ceva ce păreau câteva grinzi groase din metal și multe fragmente contorsionate ce blocau coridorul. Privind din nou spre trapa închisă, putea vedea ceva ce păreau a fi câteva uși sau posibile coridoare ce duceau în adâncul navei.

— Nu prea avem de ales, spuse Jason făcând câțiva pași în lungul coridorului în direcția trapei închise.

Greg a pășit în coridor privind în jur. Se simțea ușor amețit la gândul că se afla în interiorul unei nave spațiale extraterestre. Coridorul avea cam patru metri înălțime și ceva mai mult de trei metri lățime. Singura lumină venea de la farurile costumelor lor spațiale. Își aminti de câteva filme *horror* pe care le-a văzut în copilărie despre ce se putea întâmpla pe o navă extraterestră. Simți cum i se ridică părul pe ceafă. Inspiră adânc de câteva ori ca să se calmeze. Nu mai era demult un copil.

— Să mergem înainte pe coridor și să verificăm și celelalte uși, a sugerat Jason. Mai vreau să mergem și la trapa aceea închisă ca să vedem dacă se deschide.

Greg îl urmă pe Jason. Ajunși la prima ușă, au găsit-o complet deschisă către interiorul încăperii. Jason a văzut câteva piese mari de echipament ciudat lipite de perete. Echipamentul era acoperit cu numeroase cadrane și butoane, și cu ceva ce

păreau a fi ecrane de monitoare de computer. Toate acestea erau sparte probabil în urma impactului prăbușirii.

— Nu-s prea multe aici, comentă Greg, încercând să-și imagineze tipul de ființe care au lucrat odată în această încăpere. Era de asemenea ușurat să vadă că nu existau cadavre.

— Hai la trapa închisă, a spus Jason.

Se temea că va dura prea mult ca să găsească transmițătorul. Doar pentru atât le mai ajungea oxigenul și energia din costum înainte de a trebui să se întoarcă la *rover*.

Au mers către trapa închisă și s-au uitat la mânerul mare. Pășind înainte, Jason l-a apucat și a tras de el. Nu s-a întâmplat nimic. Timp de un minut, Jason a examinat trapa și a decis că într-adevăr, se deschide spre el. Avea sens dacă era o trapă de presiune, iar în spatele ei era un sas. Jason a apucat mânerul cu ambele mâini și a încercat să-l rotească, dar fără rezultat.

— Hai să încercăm amândoi, a sugerat Greg.

A venit alături de Jason, și-a pus și el mâinile pe mânerul imens, apoi au încercat amândoi să-l rotească. Nimic, nu se clinti deloc.

— Nu se mișcă, a mormăit Greg dezamăgit. Acum ce facem?

Greg suspecta faptul că radio-transmițătorul de afla undeva de cealaltă parte a acestei trape. Dacă voia să ajungă acasă la soție și copil, trebuiau să găsească o cale ocolitoare.

Jason se dădu înapoi și privi la trapa masivă întrebându-se ce să facă în continuare. Aceasta părea a fi singura ieșire viabilă din coridor.

— Trebuie să trecem prin ușa asta, a vorbit cu hotărâre.

Și, întorcându-se spre Greg, a continuat:

— Nu-mi face nici o plăcere să o spun, dar trebuie să ne întoarcem la *rover* și apoi la *lander*. Avem nevoie de niște scule pentru a putea intra înăuntru. Mai trebuie să găsim și o cale de a aduce *rover*-ul lângă epavă. Cu sistemul lui de reciclare a oxigenului, ne va da niște timp suplimentar pentru explorarea navei. La cât de mare este, va dura ceva până vom găsi transmițătorul.

— Dacă se află într-o zonă a navei la care putem avea acces, a adăugat Greg îngrijorat.

Ştia că dacă se află în partea avariată nu vor fi capabili să ajungă la el. Speranța de a fi salvați ar fi fost diminuată. Greg încerca să nu se gândească la ce ar însemna aceasta. Avea o soție și un copil pentru care trebuia să se întoarcă pe Pământ.

Cei doi s-au întors înapoi pe coridor, la sas, mergând tăcuți. Aveau de făcut o călătorie lungă până la modulul de aterizare.

Ziua următoare erau din nou la trapa blocată. Se odihniseră bine noaptea și au încărcat pe *rover* toate sculele de care era posibil să aibă nevoie. Jason petrecuse destul timp studiind hărțile disponibile. Găsi ceea ce părea a fi o secțiune joasă a crestei. Dacă harta era corectă, puteau trece peste creastă, până la epavă. A fost nevoie de două ore în plus, dar *rover*-ul era parcat acum chiar lângă *sas*-ul deschis.

Au găsit un fel de țeavă de circa 1,5 m printre resturile împrăștiate peste tot. Folosind-o ca pe o pârghie, Jason și Greg au încercat să forțeze mânerul trapei să se miște. La început a rezistat apoi a cedat vreo doi centimetri.

— Se mișcă, a icnit Greg, forțând și mai tare mânerul.

După o clipă, cedă complet și se roti până la capăt.

— Asta e, spuse Jason trăgând încet de mâner și deschizând complet trapa.

Aduseseră cu ei din *lander* o puternică sursă portabilă de lumină. Jason a luminat interiorul. Mai era o trapă în partea cealaltă, dar, până la ea, coridorul părea să se încline spre interiorul navei.

Au pășit prin trapa deschisă și au mers încet. Din când în când se opreau și aruncau câte o privire în camerele cu uși deschise. Erau și câteva uși închise pe care nu au reușit să le deschidă. În interiorul încăperilor cu uși deschise, erau vizibile mai multe echipamente misterioase și chiar niște lăzi mari. În fiecare cameră erau semne de distrugere. Erau echipamente sparte, smulse de pe pereți, ecrane de computere sparte și chiar urme de foc.

— Cel puțin, încă nu am găsit cadavre, a murmurat Greg pe când pătrundeau mai adânc în navă.

Uneori, Jason se oprea și făcea semne pe peretele metalic. Folosea o rocă luată de pe suprafața selenară pentru a marca un

X și o săgeată ce indica drumul de întoarcere. Au mai găsit câteva trape, dar până acum, toate erau deschise.

— Îți amintește de ceva? a întrebat Greg oprindu-se la o scară ce ducea în sus.

Ceva din memorie îl preocupa de câteva minute. Scările semănau cu cele întâlnite pe navele maritime moderne.

— O navă maritimă, a replicat Jason privind surprins la scări. Mai precis o navă de război.

— Exact, răspunse Greg dând din cap. Toate adânciturile și micile trape de pe învelișul extern, pariez că sunt amplasamente de arme în spatele lor. De aceea coca este atât de groasă și de aceea sunt atâtea trape și sas-uri pe coridoare. Aceasta e o navă de război!

Pentru câteva momente lungi, Jason a rămas tăcut. Și-a dat seama că Greg ar putea avea dreptate. Dacă avea, ce ar însemna aceasta pentru Pământ? Universul ar putea fi un loc mult mai periculos decât și-au imaginat oamenii.

— Cei care au manevrat această navă au foarte asemănători cu oamenii în ceea ce privește mărimea, a comentat Jason arătând spre scări. Trebuie să fi fost foarte asemănători cu noi.

— Asta e liniștitor de știut, spuse Greg.

Încă mai spera că nu vor da peste niște cadavre de extratereștri.

Jason stătu un moment la baza scărilor. A pus precaut un picior pe prima treaptă.

— Să mergem la nivelul superior. Trebuie să găsim Centrul de Comandă.

Au urcat cu grijă la etaj. Nu a fost chiar atât de ușor cu costumele lor masive. Ajunși sus, au văzut în fața lor alte câteva trape deschise.

Jason văzu pe un perete ceva ce semăna a text scris. Apropiindu-se a descoperit cu uimire planul navei. Erau câteva asemenea planuri expuse. Pe primul, exista un punct roșu pe coridor. Jason și-a dat seama că aceasta era poziția lor. Următoarele două planuri erau ale etajelor de deasupra lor. Studiindu-le cu atenție pe toate trei, nu a văzut nimic care să indice un Centru de Comandă sau un Centru de Transmisiuni. Nici nu era sigur că ar fi recunoscut vreunul chiar dacă l-ar fi văzut.

— Trebuie să mergem și mai sus, a hotărât Jason după ce a studiat planurile încă un timp.

Jason a văzut pe plan că ceva mai departe de ei, pe coridor, se aflau alte scări.

Timp de treizeci de minute, au continuat să urce în inima navei. Întâlneau tot mai puține distrugeri pe măsură ce se apropiau de centrul navei.

— Dacă aceasta este o navă de război, Centrul de Comandă ar trebui să fie dispus în cea mai protejată zonă, a subliniat Greg după ce au urcat un alt set de scări.

— În mijlocul ei, a răspuns Jason.

Se gândise și el la această posibilitate. Oprindu-se, a studiat din nou cele trei planuri de pe perete. Pe al doilea, totul părea să se îndrepte spre o zonă principală.

— Ar putea fi asta, spuse Jason punând degetul mănușii pe locul indicat.

Jason spera că are dreptate de dragul lui Greg. Îi promisese prietenului său că-l va duce acasă. Iar aceasta era posibil doar găsind și oprind transmițătorul. Secțiunea frontală a acestei nave era atât de largă, încât ar fi durat zile întregi să o cerceteze. Trebuind să se deplaseze mereu între *lander* și epavă, acest lucru ar fi fost imposibil.

După ce a urcat la nivelul următor, Jason a verificat planul, apoi i-a făcut semn lui Greg să-l urmeze. Amândoi erau obosiți de eforturile depuse. În sfârșit, au ajuns în fața unei uși mari, închisă.

— Asta o fi? a întrebat Greg răsuflând greoi.

— Cred că da, spuse Jason cu mâna pe mâner, rugându-se ca aceasta să se deschidă.

Jason a tras ferm de mâner și l-a răsucit. Spre surpriza sa, s-a rotit cu ușurință, iar ușa masivă s-a deschis spre înăuntru. Era de două ori mai groasă decât fuseseră celelalte.

— ...*spuse păianjenul către muscă*..., mormăi Greg în microfonul din casca costumului.

— Dacă ar fi fost „păianjeni” pe-aici, ar fi fost morți demult, ripostă Jason pășind înăuntru și luminând de jur împrejur.

Încăperea era în mod evident un fel de Centru de Comandă. Pereții erau acoperiți cu instrumente și ecrane. Existau console cu scaune în fața lor. În centru sălii era o

consolă mai înaltă unde era posibil să fi stat comandantul navei și secundul său.

— Asta e, a spus Greg entuziasmat. Transmițătorul trebuie să se afle aici, pe undeva!

— Stinge luminile costumului, a ordonat Jason.

Le stinse și pe ale sale, precum și pe cea portabilă.

Greg a făcut ce i s-a ordonat și a privit de jur împrejurul încăperii întunecate. Erau câteva luminițe slabe strălucind anemic pe unele console.

Nici unul dintre ei nu a observat că, în spatele lor, ușa masivă care tocmai începuse să se rotească, s-a închis și s-a blocat singură.

Un senzor de pe Puntea navei detectase forme de viață umanoide. Urmând instrucțiunile unui program străvechi, a început să activeze IA[1] a navei.

Jason a aprins din nou lumina și a rotit-o încet în jurul încăperii. A încremenit când a văzut că ușa din spatele său a fost închisă.

— Cum s-a întâmplat asta? a întrebat Greg uluit.

Dacă nici el, nici Jason nu au închis ușa, atunci cum dracu de era blocată acum?

Deodată, Jason a avut sentimentul înfricoșător că nu mai erau singuri pe navă. Se apropie din nou de ușă gata să acționeze mânerul, când luminile din Centrul de Comandă au început să pâlpâie una după alta și să se aprindă. Se opri la mijlocul mișcării și se întoarse.

— Ce se întâmplă? a întrebat Greg dorindu-și să se afle înapoi în *rover*.

Începea să se simtă ca și cum s-ar fi aflat într-unul dintre vechile filme horror-SF.

— Nu știu, răspunse Jason gândind furios. Trebuie să fi activat ceva când am deschis ușa Centrului de Comandă.

Un led semnaliza la încheietura mâinii lui Greg, unde era un mic senzor. Era folosit pentru a arăta atmosfera respirabilă din sas-ul modulului de aterizare.

— Jason, îmi arată că acum avem aici atmosferă respirabilă.

— Ce… este imposibil! a exclamat Jason privind senzorul lui Greg.

---

[1] IA – Inteligența Artificială.

— Și totuși este adevărat, spuse Greg privind cu nervozitate prin Centrul de Comandă.

Avea o senzație de greață simțind că nu mai au controlul asupra situației. Tot ce mai era nevoie acum, era să apară vreunul dintre extratereștrii din echipaj.

Jason a rămas perfect nemișcat apoi a luat o decizie. Încet, a dus mâinile la clemele ce-i permiteau să-și scoată casca.

— Jason, ce faci? se repezi Greg frenetic, realizând intenția lui Jason.

— Îmi scot casca, a răspuns Jason pe când își desfăcea ultimele două cleme.

Odată desfăcute și acestea, mai rămăsese doar cea interioară. Cu ezitare, a declanșat-o și pe aceasta. Apoi, prinzând casca cu ambele mâini, a rotit-o și a scos-o. Jason s-a relaxat văzând că nu se întâmplă nimic. Stătea în Centrul de Comandă extraterestru respirându-i aerul. Era destul de rece, dar părea a fi în regulă.

— Ești OK? a întrebat Greg îngrijorat.

Nu-i venea să creadă că Jason și-a riscat viața în felul acesta. Nu știa ce ar trebui să facă dacă i s-ar întâmpla ceva lui Jason.

— Da, mă simt bine, spuse Jason respirând adânc.

Aerul părea proaspăt și perfect normal.

— Ei bine, acum știm că acești extratereștri respirau o atmosferă normală, pământeană, a concluzionat Greg pe când a început manevra de scoatere a propriei căști.

Jason s-a apropiat ca să-l ajute. Curând, amândoi aveau căștile scoase și au oprit rezervele de oxigen de la costume pentru a le conserva. Vor avea nevoie mai târziu, când vor părăsi Centrul de Comandă. Presupunând că vor găsi o cale de ieșire. Deocamdată, atmosfera internă va ține trapa închisă ermetic. În acest moment, ei erau blocați în interiorul acestei încăperi.

Jason a văzut o altă ușă de partea cealaltă a Centrului de Comandă. Merse către ea și a privit curios înăuntru. A încremenit în fața priveliștii.

— Greg, vino aici. Trebuie să vezi asta!

Greg veni lângă Jason și se uită și el în mica încăpere. Semăna cu un mic birou dotat cu o masă mare în celălalt capăt.

Dar ce era realmente șocant era ceea ce era așezat în fotoliul imens, confortabil, din spatele mesei-birou.

— Este un umanoid! a strigat Greg șocat. Cum e posibil?

Jason privea trupul din fotoliu. Era mumificat, dar nu era nici o îndoială că era cu adevărat un umanoid.

— Trebuie să fie comandantul navei, a presupus Jason. N-am văzut alte cadavre nicăieri. Aș presupune că a existat cu adevărat o misiune de salvare care a găsit nava. L-au lăsat pe comandant aici din anumite motive.

Jason a ieșit și a închis ușa în urma sa.

— *Sprk*, *crackle*, *cmdt*, *crackle*, Pământ, se auzi deodată dintr-un difuzor aflat undeva în Centrul de Comandă. Umanoid, *crackle*, *salva*, aici, a continuat vocea stranie.

— Ce-i asta? a întrebat Greg privind în jur, încercând să-și dea seama de unde vine vocea.

Avea un timbru artificial, ca acela al unor programe de sinteză vocală de pe computer sau telefon. Se întrebă ce altceva au mai activat prin intrarea în Centrul de Comandă.

— Sunt *crackle*, *compteer* navei, spuse vocea neclar.

— Trebuie să vorbim mai mult, spuse Jason înțelegând dintr-o dată despre ce e vorba. Cred că încearcă să învețe limba noastră.

În următoarele cincisprezece minute, Jason și Greg au vorbit despre orice le-a trecut prin cap. Au umblat chiar și în jurul încăperii arătând spre diverse obiecte și pronunțându-le numele de pe Pământ.

Și deodată… pentru prima oară vocea a vorbit clar.

— Raport despre starea navei după cum urmează:

Sistemul de susținere a vieții operațional numai în Centrul de Control.

Sistemul de propulsie subluminic este nefuncțional.

Sistemul de propulsie transluminic este nefuncțional.

Sistemul de armament este nefuncțional.

Comunicațiile la mare distanță sunt nefuncționale.

Baliza pentru semnalul de urgență este activată.

Sursa principală de energie este nefuncțională.

Energia de pe rezerva de urgență este la nivel de 0,05%.

— Stop, a ordonat Jason cu speranța că computerul i se va supune.

— Raport despre starea navei oprit, a replicat ascultătoare vocea.

— Baliza pentru semnalul de urgență, a repetat Greg uitându-se la Jason cu speranța renăscută în priviri. Pe asta vrem să o oprim. Trebuie să fie sursa interferenței.

— Computer, oprește Baliza pentru semnalul de urgență, a ordonat Jason.

Așteptă un moment, dar tot ce-i auzeau urechile era liniștea. Îl privi pe Greg, apoi încercă din nou.

— Computer, oprește Baliza pentru semnalul de urgență.

— Baliza pentru semnalul de urgență nu va fi oprită, replică vocea. Circuite avariate nu permit comenzile necesare pentru dezactivarea balizei.

— Rahat, mormăi Greg. Și acum, ce mai putem face?

— Computer, unde este localizată Baliza pentru semnalul de urgență? a întrebat Jason întrebându-se care-i mișcarea următoare.

Cel mai logic lucru era să localizeze baliza și să o oprească manual.

— Puntea șapte, secțiunea patru, compartimentul de comunicații doi, răspunse vocea. În prezent nu există cale de acces către acea zonă datorită avariilor structurale ale navei.

— Dar din exteriorul navei? a întrebat Jason.

Dacă puteau găsi o trapă suficient de apropiată de zona avariată, poate că așa aveau acces.

— Toate trapele de acces din acea zonă au fost blocate și nu pot fi deschise datorită lipsei de energie, răspunse vocea.

— Și acum? a întrebat Greg îngrijorat.

Se părea că nu pot ajunge la baliză ca să o oprească.

Jason stătea lângă consola de comandă gândindu-se. Au venit până aici, au găsit o navă extraterestră cu echipaj umanoid, iar acum sunt în impas pentru că nu au posibilitatea să oprească baliza. Simțea că-i scapă ceva, dar nu-și putea da seama ce anume. Dar gândul era prezent undeva, în subconștient.

— Nu știu, spuse Jason privind în jur, prin încăpere. Trebuie să existe o metodă prin care să oprim baliza.

Jason și Greg au petrecut câteva minute făcând înconjurul sălii și examinând diversele console. Au găsit navigația, propulsia, armamentul, senzorii și diverse altele pe care le-au

identificat cu ajutorul computerului. Nu au găsit nimic care să-i ajute să oprească Baliza pentru semnalul de urgență.

Jason a întrebat computerul despre armele cu care a fost dotată nava dar i s-a răspuns cu voce politicoasă că nu are nivelul de autorizație necesar să acceseze aceste fișiere.

— Computer, de ce răspunzi comenzilor mele vocale? a întrebat Jason.

— Ești un umanoid, a replicat computerul.

— Echipajul a fost format numai din umanoizi?

— Da, este o navă a umanoizilor.

— De unde vine această navă? a continuat Jason să afle mai multe informații.

— Această informație este clasificată ca fiind secretă.

— Eu tot nu văd nici o cale de a ajunge la baliză, spuse Greg cu un aer nefericit.

Dacă ar fi putut opri baliza ar fi putut folosi radioul de pe *rover* ca să contacteze modulul de comandă de pe orbită, respectiv Controlul Misiunii de pe Pământ.

— Trebuie să existe o metodă, răspunse Jason furios pe sine însuși.

Ce anume îi scăpa? Știa că trebuie să existe o cale.

— Va trebui să plecăm înapoi în curând, spuse Greg privind contorul de energie de pe costum. Ne-a luat ceva timp ca să pătrundem în Centrul de Comandă și mai avem doar atâta energie cât să ajungem înapoi la *rover*, plus o rezervă foarte mică.

Jason se holbă la Greg cu ochii uimiți. Oare cum de a putut să ignore evidența?

— Computer, spuse repede. Care este nivelul prezent de energie al navei?

— Nivelul de energie al sursei de urgență este la 0,045%, a precizat vocea.

Greg îl privea pe Jason cu speranța revenită în ochi.

— Energia, spuse agitat. Aproape că nu mai are energie.

— Cât mai durează până când întreaga energie este consumată și Baliza pentru semnalul de urgență încetează să mai emită? a întrebat Jason

— Patru ore și douăzeci și două de minute la nivelul curent de consum energetic, a răspuns vocea.

Jason îi zâmbi larg lui Greg.

— Cred că este timpul să ne întoarcem la *rover*. Odată ce energia se epuizează, iar baliza se oprește, putem contacta Controlul Misiunii via modulul de comandă orbital.

— Deci vom supraviețui? a întrebat Greg.

Își dădu seama cu imensă ușurare că își va revedea cu adevărat soția și copilul. Doar că va mai dura nițel.

— Cred că da, a confirmat Jason.

Se întoarse cu fața la consola cu computerul de unde venea vocea.

— Menține consumul curent de energie până ce Baliza cu semnalul de urgență va înceta să mai emită.

— Afirmativ, a confirmat vocea. Nivelul consumului va fi menținut până ce sursa de energie de urgență va fi epuizată.

Jason și Greg s-au ajutat unul pe altul să-și pună la loc căștile costumelor spațiale. Aerul din încăpere a fost pompat afară, iar ușa s-a deschis. Au urmat cu grijă calea marcată de semne, pășind pe propriile urme până au ajuns înapoi la trapa cea mare. Au ieșit afară și s-au îndreptat spre *rover*-ul ce-i aștepta.

După ce s-au instalat în scaune și-au cuplat costumele la sistemele de aer și energie ale *rover*-ului. Acum trebuiau doar să aștepte până ce interferența dispărea din receptoarele radio. Imediat ce se făcea tăcere, puteau transmite un mesaj către Pământ. Timp de câteva minute, amândoi s-au uitat la nava uriașă care stătea sprijinită de zidul craterului, în fața lor.

— Cum le vom spune celor de pe Pământ ce am găsit? a întrebat Greg uitându-se la navă cu un respect amestecat cu teamă.

Era greu de imaginat ceva atât de imens zburând prin spațiu și mai ales printre stele.

— Cred că nu le vom spune nimic până nu vom ajunge pe Pământ, spuse Jason gândindu-se la toate implicațiile descoperirii lor. Știința va fi dată peste cap. Această descoperire va da posibilitatea ca rasa umană să avanseze cu sute de ani într-un timp relativ scurt.

— Va trebui să fie făcută cunoscută tuturor, răspunse Greg. O asemenea descoperire va zgudui multe aspecte de pe Pământ. Este prea importantă pentru a fi ținută secretă de o singură țară.

Orele au trecut cu repeziciune și, la un moment dat, zgomotul static din receptoarele radio a dispărut. Pentru prima dată în ultimele zile, radio nu mai recepționa puternicul static care-i însoțise de când au început nefericita coborâre pe suprafața selenară.

— Staticul a dispărut, spuse Greg cu ușurare în voce. Energia din navă a fost epuizată.

Jason a setat radioul pe emisie și a respirat adânc. Semnalul său va fi retransmis de Modulul de Comandă spre Pământ.

— Aici misiunea selenară „Un Nou Început” către Controlul Misiunii. Mă recepţionaţi? *Over*.

Jason a repetat mesajul de câteva ori apoi a așteptat sperând să primească un răspuns.

Pe Pământ, Elizabeth Johnson se afla la Controlul Misiunii ținându-și bebelușul în brațe. Stătea în camera de observație și-l legăna încet. Era aici de câteva zile, în așteptarea unei vești despre soțul ei Greg. Soția fratelui ei a fost tot timpul lângă ea și a ajutat-o să aibă grijă de copil. A dormit foarte puțin, dar a petrecut o grămadă de timp rugându-se pentru întoarcerea în siguranță a soțului ei. Sora comandantului Strong tocmai ieșise afară ca să aducă ceva de băut.

Amândouă au ridicat privirile când oamenii din Controlul Misiunii au izbucnit deodată în strigăte entuziaste. Directorul, Tom Hays, s-a întors și a sprintat către camera de observație, smulgând ușa.

— Sunt OK! a spus agitat, cu ochii strălucitori. Îl avem pe comandantul Strong pe canalul de comunicații!

Elizabeth s-a uitat la sora sa și a izbucnit în lacrimi de bucurie. Apoi s-a uitat la bebelușul ei. Tatăl său era OK.

— Unde e Katherine? a întrebat Tom agitat.

Nu mai putea aștepta ca să-i spună surorii lui Jason că fratele ei era pe canalul de comunicații.

— A ieșit pentru o clipă, a răspuns sora lui Elizabeth. Mă duc să o chem.

Jason și Greg se aflau iarăși în *lander*. Acum aveau comunicații neîntrerupte cu Controlul Misiunii. Jason a petrecut mai mult de o oră explicând situația încurcată în care se aflau cu

modulul de aterizare. Câțiva specialiști ai misiunii au fost convocați ca să evalueze această situație extremă.

— Va trece ceva timp până să vă evaluăm situația, Jason, a transmis Tom prin radio. Pentru moment vrem să vă odihniți, iar noi o să vă contactăm imediat ce vom ști ceva concret.

— Confirmat, Controlul Misiunii, a replicat Jason și a întrerupt transmisia.

— Nu au întrebat nimic despre interferență, a comentat Greg cu o expresie nedumerită pe față. Mă întreb de ce?

— Trebuie să o fi interceptat, a spus Jason.

Și el se întreba de ce n-au fost întrebați despre ea.

— Nu vreau să spun nimic până nu deschid ei primii subiectul.

— Și acum? a întrebat Greg.

Tom aranjase pentru el să vorbească scurt cu soția sa. Greg simțea ca și cum o imensă greutate i s-a luat de pe umeri. Jason a vorbit și el puțin cu sora sa. Greg se simțea ușurat pentru că toți știau că ei sunt în siguranță.

— Hai să dormim puțin, a sugerat Jason simțindu-se extenuat după evenimentele acestei zile.

Tom a promis să-i dea de veste fratelui lui Jason că acesta este bine. Știa că sora sa se simte ușurată. Mai știa că vor discuta despre asta când se va întoarce acasă.

Când perioada de somn s-a sfârșit, Tom i-a contactat din nou.

— Este opinia experților că nu merită riscul de a încerca ridicarea la verticală a modulului de aterizare. Riscurile să apară și mai multe avarii sau chiar o spărtură în înveliș este prea mare.

— Și-atunci… care-i planul? a întrebat Jason.

Se temuse că ar fi fost nepractică încercarea de a încerca ridicarea *lander*-ului în poziție normală. Începea să se prefigureze faptul că vor rămâne naufragiați pe Lună ceva mai mult timp.

— Putem lansa drone de aprovizionare către Lună, replică Tom cu o voce calmă. Amândouă pot fi aselenizate aproape de poziția voastră. Totuși, ne va lua două săptămâni pentru a le pregăti. Va trebui să le facem o grămadă de modificări.

Jason l-a privit iscoditor pe Greg. Treaba asta i-ar aduce la limita timpului în ceea ce privește rezervele actuale de apă și alimente. Va fi nevoie de o raționalizare severă a consumului.

— Putem să o facem, a fost de acord Greg după o scurtă verificare mentală.

— Afirmativ, Controlul Misiunii, a răspuns Jason.

Apoi, după un moment de gândire, a continuat.

— Am vrea să vă cerem niște echipament special. Se pare că vom rămâne blocați aici destul timp.

— Cel puțin patru luni, a spus Tom. Atât va dura ca să pregătim un nou *lander* care să aselenizeze, iar apoi să decoleze în siguranță și să se cupleze cu Modulul de Comandă de pe orbită.

Jason și Greg s-au uitat unul la altul apoi au privit interiorul înghesuit al *lander*-ului. Patru luni în acest spațiu strâmt vor părea o eternitate.

— Am înțeles, a confirmat Jason. De aceea cerem niște echipament special ca să putem rezista până atunci.

— Vom face tot ce se poate pentru a vă găzdui cât mai confortabil, spuse Tom. Amintiți-vă doar că avem un spațiu limitat la bordul celor două drone.

— Am înțeles, controlul Misiunii. Vă vom contacta în curând.

— La ce fel de materiale te gândești, a fost curios Greg. N-avem prea mult spațiu de depozitare aici.

— Epava navei spațiale are câteva compartimente care sunt etanșe. Mai ales Centrul de Comandă și zona din jurul său. Dacă avem o sursă de energie compatibilă, niște containere cu oxigen și un regenerator de aer, am putea represuriza o parte din ea. Chiar dacă va fi doar Centrul de Comandă, vom avea mult mai mult spațiu decât aici, în *lander*. De asemenea ne asigură posibilitatea de a explora epava. Ne va da ceva de făcut în următoarele patru luni.

Greg a rămas tăcut analizând această posibilitate.

— Dacă am avea echipamentul potrivit am avea ce învăța. Va fi mult mai benefic decât înțepenim în acest *lander* timp de patru luni.

— Păi... hai să facem lista de materiale, a sugerat Jason. Cred că Tom deja suspectează ceva. Când va vedea lista cu ce cerem, probabil că își va da seama că am găsit ceva

semnificativ. Dacă știu despre interferență – și eu cred că știu – nu va fi greu pentru ei să pună totul cap la cap.

În următoarele câteva ore, au redactat lista cu materialele de care vor avea nevoie. Au presupus că una dintre drone va aduce cele necesare supraviețuirii: oxigen, alimente, apă, echipament personal și alte necesități. A doua dronă va fi pentru materialele necesare explorării navei prăbușite.

Când au avut lista gata, Jason a contactat din nou Controlul Misiunii. A așteptat să vină Tom și au trecut în revistă, împreună, lista. Când Tom a auzit ce solicită ei în a doua dronă, a devenit foarte tăcut.

— Vă vom trimite ce ați cerut, a spus la sfârșit. Cred că înțeleg importanța întregului echipament. Se pare că vreți să asamblați un habitat în afara *lander*-ului. Pot să înțeleg că nu vreți să stați înghesuiți timp de patru luni în compartimentul lui. Mai sunt câteva lucruri pe care nu le-ați menționat, dar noi o să vi le trimitem ca să vă ajute. Ar mai fi și altceva?

— Pentru moment, nu. Vă vom aduce la cunoștință dacă ne mai vine ceva în minte.

— Ce crezi? a întrebat Greg după ce au terminat convorbirea cu Controlul Misiunii.

— Este evident că Tom suspectează că am găsit ceva, a spus Jason. Am simțit-o când vorbeam cu dânsul.

— Atunci, presupun că tot ce mai putem face este să așteptăm, comentă Greg rotindu-și privirea prin micul spațiu al *lander*-ului. Aș fi vrut să fi adus un pachet de cărți de joc.

Jason a zâmbit și a deschis un mic compartiment de lângă scaunul său. Avea puse acolo câteva lucruri personale. Scoase un pachet nedesfăcut de cărți de joc.

— Poker? l-a întrebat cu inocență pe Greg.

— Sigur, a replicat, Greg cu un zâmbet larg.

La urma urmei, poate că aceste două săptămâni nu vor trece chiar atât de greu.

Două săptămâni mai târziu, vedeau prima dronă coborând încet și aselenizând la puțin mai mult de o milă de *lander*. Scurt timp mai târziu, a doua dronă aselenizâ și ea, dar în direcția opusă. Au primit instrucțiuni să se ducă imediat la prima dronă.

Cu ajutorul *rover*-ului, au ajuns la ea și au deschis-o repede. În micul compartiment interior pentru mărfuri se aflau

numeroase mici containere și cilindri. Evident, cilindrii conțineau oxigen. Celelalte containere erau etichetate cu liste referitoare la conținutul lor.

Au fost necesare trei deplasări pentru a duce totul la modulul de aterizare. Odată transporturile încheiate, au introdus în interior unele containere, printre care și unul de mărimea unei serviete ce era etichetat: „A se deschide primul”.

În siguranța oferită de interiorul *lander*-ului, Jason l-a deschis. Acesta conținea ultimul tip de laptop cu memorie extinsă și un dosar cu eticheta „Urgent - A se citi prima dată”.

Deschizând dosarul, Jason a descoperit că acesta conținea o listă lungă de posibile scenarii pe care ei ar fi putut-o întâlni pe Lună.

— A dracului listă, comentă Greg după ce a citit-o. Totul, de la competitori de pe Pământ până la un contact extraterestru. Careva de acolo, de jos, are o imaginație extrem de bogată.

— Se pare că Tom și ai lui au încercat să acopere toate posibilitățile, spuse Jason citind și el lista.

Erau listate peste două sute de scenarii posibile. Fiecare avea un cod care trebuia transmis pe Pământ. Se părea că lista este alcătuită începând cu cel mai probabil scenariu și terminând cu cel mai incredibil.

— De acesta avem nevoie, a spus Jason, în sfârșit. „Descoperit o epavă de navă spațială extraterestră, fără supraviețuitori”. Cod 187ASD.

— Și dacă ar fi avut și supraviețuitori? întrebă Greg gânditor.

— Simplu. Varianta imediat următoare pe listă: „Descoperit o epavă de navă spațială extraterestră, cu supraviețuitori”.

Greg a deschis un alt container mic pe care-l adusese la bord. A zâmbit și i-a dat lui Greg un flacon nu foarte mare cu apă potabilă. Au băut fiecare câte unul, după care s-au simțit mult mai bine. Timp de două săptămâni, își raționalizaseră consumul de apă cu foarte multă grijă.

Au transmis codul către Controlul Misiunii perfect conștienți că vor stârni o grămadă de întrebări și entuziasm.

Timp de aproape o oră, nu a fost nici un răspuns. În sfârșit, Tom a revenit la radio.

— Jason, am recunoscut codul. Te rog să-l reconfirmi.

Jason l-a transmis din nou. Apoi a așteptat.

— Mulțumesc, Jason, ai provocat multă agitație pe aici. Laptop-ul din container conține un set de coduri pe care – începând din acest moment – îl vom folosi pentru a comunica între noi. De asemenea, am setat mai multă securitate canalului de comunicații. Activează laptop-ul și urmează instrucțiunile de acolo.

Jason a făcut întocmai. Primul lucru pe care l-a văzut, împreună cu Greg, a fost cererea unui raport detaliat care să cuprindă absolut tot ce s-a întâmplat de când s-au prăbușit pe Lună. Aproape patru ore, cei doi au redactat raportul. Au inclus și planurile lor referitoare la mutarea la epavă și încercarea de a face ca o mică secțiune a acesteia să devină locuibilă. Când au considerat că mai complet de atât nu poate fi, l-au transmis pe Pământ cu ajutorul laptop-ului.

Au urmat opt ore fără comunicații de pe Pământ. De câteva ori, Jason a fost tentat să restabilească contactul radio, dar ceva l-a făcut să aștepte.

— Cred că chiar am stârnit un veritabil cuib de viespi acolo, a mormăit Greg dorindu-și să audă ceva.

Se mai gândea cât de lungi i se vor părea cele patru luni, fără să-și poată vedea familia.

După câteva minute laptop-ul a *ciripit* indicând că recepționa un mesaj. Conținutul acestuia i-a surprins pe amândoi.

— L-au implicat și pe Președinte, a comentat Greg făcând ochii mari.

Nu era ceva chiar surprinzător. Era ceva ce nu putea fi ținut departe de știința guvernului.

— Vor modifica *lander*-ul experimental care se află încă în teste, citi Jason cu voce tare. Vor trimite și patru specialiști care să ne ajute în investigarea epavei. Peste patru săptămâni vor putea ajunge aici.

— Presupun că vor campa împreună cu noi, a comentat Greg. Va fi plăcut să mai avem încă patru oameni cu care să putem conversa. Totuși, faptul aduce întrebarea cum plănuiește Controlul Misiunii să ne aducă pe toți șase înapoi acasă.

— Vor mai trimite și mai mult echipament și provizii. Toate vor fi aselenizate în craterul cu epava. Se pare că atunci când vor începe acțiunea, vor lansa în ritmul de o dronă pe săptămână.

— Înseamnă că cineva va cheltui o grămadă a dracului de mare de bani, a constatat Greg.

Jason se lăsă pe spate zâmbind.

— Chiar este, dar fii atent ce primim în schimb. Gândește-te la ce am putea învăța în epava extraterestră, mai ales dacă putem readuce computerul în stare de funcționare.

Cei doi au rămas gânditori câteva momente. Treaba asta va rămâne în istorie. Când rasa umană a făcut Primul Contact cu o civilizație avansată. Întrebarea cheie: cum se face că această civilizație era una umanoidă și unde era originea ei? Galaxia era un loc mare. Se mai întrebau și ce anume a provocat prăbușirea navei. Se luptase cu o altă navă spațială? Erau atâtea întrebări fără răspuns…

Greg a deschis alt container pe care era trecut numele său. Înăuntru se aflau câteva fotografii ale familiei sale, precum și o scrisoare personală de la soție. Privi îndelung fotografia fiului său, apoi aruncă o privire prin hublou în direcția craterului unde se afla epava avariată.

Cândva, când fiul său va fi destul de mare, va putea călători la stele.

Secretul acestei călătorii se afla la treizeci de mile depărtare, în acel crater. Greg se lăsă zâmbitor pe spate. Viitorul părea a fi extrem de luminos.

* * *

Pe epava navei extraterestre, o luminiță slabă strălucea pe o consolă. IA a navei era total activată. IA îi urmărise cu grijă pe cei doi umanoizi în Centrul de Comandă. Se asigurase că computerul a sincronizat energia restanță cu lista sistemelor navei. A vrut să vadă dacă acești noi umanoizi erau capabili să-și dea seama cum să oprească baliza de urgență. Au trecut testul.

Acum, IA aștepta. Avea propria sursă internă de energie. Avea multe de spus acestei noi rase umane.

SFÂRȘIT